

Я приходжу до храму золотого

Я навчу тебе плакати знову над містом згаяним
приходь на покинутий майдан
я навчу тебе вустами ніжнотонними крик із грудей виймати
крик відчаю замість вдячності
я навчу тебе приходити до зачинених дверей
я навчу тебе викидати тіло погляду
крізь побиті шибки
я навчу тебе ходити навспак і літати на власній смерті на покинутому майдані над
містом згаяним
коли виросте дерево вище від мого найвищого плачу коли мені забракне пісень коли
моя кров виллється мов тінь на ці вулиці затерті перехожими затерті подорожніми
коли тінь наче кров моя забризкає стіни домів іобличчя тупі і радісні господарок в
рясних тілах приходь до мене снити і плакати за містом згаяним коли
я навчу тебе нових пісень

Коли між скронь моїх заб'ється хвора пташка,
і темрява мов кров наповнить водограй
і місто в сні своїм здригнеться важко
і відзвучить потворний отчий край

і молодість моя байдужним ляже трупом
у мертву землю межі мертвих вод
візьми моє прийди своїм наступом
на ложі в'януть тіні насолод

хай танцюватимуть предвісниці агоній
на юну смерть із кров'ю на вустах
хай рветься вечір від твої заклять

ти підеш геть від тих що мертво снять
й на запах твій налле коханка страх
твоя владарка у твоїм полоні

І нині я маю відкинути усякий сумнів: твір завершено.

Плач, будь ласка

Я можу грати на цівках крові мене не вчили високої культури аби замість того я мовчав усе життя я прийду з Великою Водою

Я навчу говорити тебе у цій квартирі у цьому домі я навчу тебе пізнавати мене за ходою аби завжди сказати могла я навчу тебе усього чого вони бояться я навчу тебе страхів

Відповідай на мої питання можеш дещо додати від себе

Коли я приходжу до тебе,
Я забуваю своє ім'я

Я боявся їх і від того ненавидів, сильніше, ніж ненавидіти за будь-що інше. А потім перестав – не боятися, а тільки ненавидіти, бо зла можна боятися, а ненавидіти – це значить приймати, бути спільником ненависного.
Значить говорити однією мовою.

Рано вранці прокинувся я і вийшов на дорогу, дорогу до пошти, на широку дорогу, дорогу вранішню, на дорогу сповнену поштових голубів.

Поштиві голуби.

Я укорінюсь в смерті, а ще краще — в розпаді, розкладі, руйнації.

Ти ніч моя, Дідона, на вогні танцюєш,
Притлумлюй крик уже – ця ніч твоя остання!
Його неначе малюка грудьми годуєш,
Втруїти хочеш варивом кохання.

Забула, як розірване

І прізвище за мною, мов родове прокляття.

Я міг годинами лежати на дивані і ***, ніколи не кінчаючи, при цьому стеля наповнювалась дивовижними картинами, чи краще сказати колажами з класичних тем — від Рембранта до Клімта, від Дюрера до Клеє. Я дивився те нескінчене кіно, і ***, і це мене ніколи не стомлювало.

Моє тіло, (більше) схоже на побите і заіржавіле авто, зайде до тебе і буде благодати про ще один шанс, про чашку кави, про що завгодно, — тільки для того, щоб у процесі

пожирати тебе; як Зевс пожирав своїх дітей.

Дивись, я знову за твоїм вікном, точніше, я завжди хотів бути за ним, я надто часто уявляю це собі, тому ніколи не прийду.

Коли жінка говорить про чоловіка – “ця брудна істота” – вона насправді втілює мрію чоловіка про самого себе. Єдине, на що спроможний чоловік – це бути лохом

Спитай мене про вчорашнє, про забуте, розбите, про покірне, про родове, про шкіру, про тінь, про голос, про жінку, про вулицю розпростерту, про мертві або вдоволені міста, про молоду вдовицю, що живе в низині біля річки, про мсту, про гордощі, про яства явлені і приховані від нас, про насолоду, про смерть, про повішеного, про світ, або про вежу,

Я завжди хотів, щоб усі забули мене

Мені часто ввижалося, ніби я став незнайомцем для всіх людей — і тут, у місті де провадиться моє життя, ніхто вже не пізнає мене (я став непізнаваним, як Дао). Я іду повз людей, яких бачу щодня і половині з котрих змушений говорити слова вітання, я бачу їх наскрізь, а вони дивляться на мене як тінь що лягла на воду
навдивовижу зворушливе явище !!! !!!

Анька прокинулася прокидається

Мій перший еротичний сон: я бачив жінку з велетенськими і важкими, немов сталеві листи, грудьми; вони коливались перед моїми заплющеними очима, наче прапори, цілу ніч. Тоді я пізнав, що таке полюція. Відтоді мене тягне до жіночих грудей.

Якби я не мав що робити, пришив би собі такі (і цілими днями роздивлявся і мацав себе).

Я ніколи не був гомосексуалом, але ніколи не розумів тих, які ненавиділи їх або ж ставились до них з огидою. Можливо, це від страху – а що, коли мені (с)подобається чоловік, людина моєї статі?

Дурня якась.

Коли мені подобається чоловік, значить, він на це заслуговує.

Ведення щоденників: викликане чимось ззовні. Щоденник – це міф літератури. Прочитав – зробив: це період, коли не відрізняєш написаного про вид з вікна від самого вікна. І так від записів про те, як проснувся і покакав до останніх власних теоретичних ідей. Але кому воно все потрібно? Нікому, і в тому вся річ. Подібніе письмо руйнує відвертість до самого себе. Однак одна моя подруга понищила всі свої щоденникові записи, мовляв, мати і так прочитала їх усі по кілька разів і навіть залишати їй цей привід, але там був мій лист до неї — його смерть для мене була неприємною. Його зникнення. А її лист залишився у мене, і якщо мені не буде в падло, я його тут надрукую. Я щоправда обіцяв нікому про нього не розповідати, але тобі, мій любий читачу, жодного діла немає до моєї відвертості, чого вона варта в художньому тексті, правда ж, я тобі і її ім'я назву і номер телефону дам. Ми з нею останній раз посварилися, коли я всім розніс (точніше я не розносив, зовсім ні, але саме при ній це і сталося) про її секс в сауні, зовсім не зі мною, я не переварюю високих температур, як

це можна робити там, а проте вона робила це там, і я жалкую, що не записував усього, що вона мені розповідала. Я сподіваюся, що мїх щоденників не читатимуть. Зрештою, навіщо писати їх – я закинув це діло – краще вже робити що завгодно в літературному творі, в цьому графоманському супі (батько каже на иене графоман, раніше це мене ображало), де я можу знущатися з читача як завгодно. Єдине, що в цьому є незручного, це те, що я і є той читач. Принаймні тепер. Але я досить повноцінний читач. Я не можу читати як аматор, проте я ставлюсь до всього написаного як до літератури, що дає мені змогу відрізнити написане вд реального. Я і сам не знаю де тут вигадка, бо вона усюди. Я просякнутий вигадкою, як гноєм, що виділяється тут на папір.

Сальвадор пише про *** . Це школа, через яку проходить кожний.

Я бевзь – нероба від Бога, як і більшість представників моєї статі. А що я не рибалка, не мисливець, ненавижду автомобілі і не ходжу на футбол, то зайнявся письмом, щоби менше припахували у справах. Іншими словами кажучи, я знайшов собі хобі – те, на що у більшості жінок не вистачає часу.

Врешті я прокидаюсь.

Нарешті я прокидаюсь.

Так або інакше, але я прокидаюсь щоранку.

Я більше не пишу на папері.

Я більше не бачу рядків

мої порожні очі дивляться на небо, повне погаслих зір.

Я згадав, звідки той біг: давня казка

Я згадав

P.S. Я хочу подякувати своєму ком'ютеру. Це зовсім інші відчуття.

Я хочу подякувати своїй дівчині, яка шикарно займається сексом, але я про це вже майже забув – життя молодій особі досить незручне для цього. А займатися сексом десь по парашах мене не вистачає. Там так брудно! Там незручно! Там тхне гірше, ніж із заду кобили... Краще злигатися з якимось чоловіком. У мене наїть є один на оці. Йому я також хочу подякувати. Зрештою, я непогано знаю чоловіків, і можу

сподіватися на успіх...